

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/140/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8109232760
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8109232760.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobcu: D.F. R. - R., so sídlom v Prešove, Dúbravská 43, zastúpený: JUDr. Ivan Jurčišin, advokát, so sídlom v Košiciach, Mlynská 26, p r o t i žalovaným: 2. E. Š., nar. XX.XX.XXXX, bytom H., R. XXXX/XX, 3. D. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom H., R. XX, X. C.. E.L..P. P., F.. XX.XX.XXXX, bytom V. XX, XXXX V. I. C. Q., S. (právny nástupca žalovanej v 4.rade E.Q. D.Z., rod. A., nar. XX.XX.XXXX, zomrelej v priebehu odvolacieho konania dňa XX.XX.XXXX) 5. O.. D. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom H.Š., R. XX, zastúpený: JUDr. Konštantín Vaľo, advokát, so sídlom v Prešove, Konštantínova 3, o vydanie bezdôvodného obohatenia a prísl., o odvolaní žalovaného v 3.rade, právnej predchodkyne žalovaného v 4.rade a žalovaného v 5.rade proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 11C/261/2009-324 zo dňa 14.10.2015 takto

rozhodol:

Odvolací súd v konaní pokračuje s dedičom žalovanej v 4.rade E. D.Z., S.. A., zomrelej dňa XX.XX.XXXX C..E.. P. P., F.. XX.XX.XXXX.

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutej časti, t.j. vo výroku o povinnosti žalovaných v 3.a 5.rade zaplatiť žalobcovi každý z nich po 2.431,80 Eur s úrokom z omeškania vo výške 09,25 % ročne od 25.09.2009 do zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku o povinnosti žalovaných v 3. a 5. rade zaplatiť trovy štátu každý po 70,11 Eur na účet Okresného súdu Prešov.

Z r u š u j e rozsudok v ostatnej napadnutej časti, t.j. vo výroku o povinnosti pôvodnej žalovanej v 4.rade zaplatiť žalobcovi 2.431,80 Eur s úrokom z omeškania vo výške 09,25 % ročne od 24.04.2009 do zaplatenia, vo výroku o povinnosti tejto žalovanej zaplatiť štátu trovy vo výške 70,11 Eur a vo výroku, ktorým súd 1.inštancie vyslovil, že o náhrade trov konania ostatných účastníkov rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozsudku a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu 1.inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zatavil konanie v časti úrokov z omeškania za obdobie pred doručením zmeny žaloby žalovaným a zastavil konanie voči žalovanému v 1. rade v celom rozsahu. Žalovaným v 2. až 5. rade uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi každý z nich po 2.431,80 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 9,25 % ročne, a to žalovaná v 2. rade od 24.04.2009 do zaplatenia, žalovaný v 3. rade od 25.04.2009 do zaplatenia, žalovaná v 4. rade od 24.04.2009 do zaplatenia a žalovaný v 5. rade od 25.04.2009 do zaplatenia, to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobu v prevyšujúcej časti ohľadom úrokov z omeškania zamietol. Žalovaným v 2. až 5. rade uložil povinnosť nahradiť štátu trovy konania každý z nich vo výške 70,11 Eur na účet Okresného súdu Prešov, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vyslovil, že žalobca a žalovaný v 1. rade v konaní o žalobe proti žalovanému v

1. rade nemajú nárok na náhradu trov konania. Posledným výrokom vyslovil, že o náhrade trov konania ostatných účastníkov súd rozhodne v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 451 ods. 1.2, § 456, § 680 ods. 2, § 139 ods. 2, § 710 ods. 3, § 517 ods. 1, 2, § 563 Občianskeho zákonníka, ust. § 10 a § 12 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov a § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2009.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že v danom prípade v konaní súd mal za preukázané, že tým žalovaným, ktorým bola doručená výpoveď z nájmu garáže v roku 1996 vzhľadom na to, že túto výpoveď nenapadli, ukončil sa nájomný vzťah uplynutím výpovednej 3-mesačnej lehoty, t. j. 28.02.1997. Platí to aj v prípade žalovaných v 2. a 4. rade, u ktorých bola výpoveď doručená ich manželom, ktorí pôvodne boli aj žalovanými v tomto spore. Vzhľadom na ich úmrtie, keďže pri spoločnom nájme garáží manželmi I. a E. D. a D. a E. Š. zaniká spoločný nájom manželov a nájomcom zostáva pozostalý manžel, súd konal s ich právnymi nástupkyňami, a to žalovanou v 2. rade, keďže D. Š. zomrel XX.XX.XXXX a žalovanou v 4. rade vzhľadom na to, že I. D. zomrel dňa XX.XX.XXXX. Tieto skutočnosti vyplývajú z osvedčenia o dedičstve notára JUDr. Jána Marušina sp. zn. 26D 1015/2004, Dnot 136/2004 zo dňa 16.7.2004 (č. I. 67) a tiež z osvedčenia o dedičstve notárky JUDr. Viery Čopákovvej sp. zn. 26D 84/2005, Dnot 33/2005 zo dňa 30.11.2005.

4. Záver o ukončení nájomného vzťahu ešte pred žalovaným obdobím súd prijal aj vo vzťahu k žalovanému v 3. rade, hoci tento výpoveď si neprevzal. V čase doručenia výpovede z nájmu tento žalovaný nepreukázal, že by sa nezdržiaval v mieste doručenia. Súd pritom použil pri posúdení účinkov doručenia ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej O.s.p.), konkrétne § 46 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého ak nebol adresát zastihnutý, hoci sa zdržuje v mieste doručenia, doručí sa inej dospeléj osobe bývajúcej v tom istom byte alebo v tom istom dome alebo zamestnanej na tom istom pracovisku, ak je ochotná obstaráť odovzdanie písomností. Ak nemožno ani takto doručiť, uloží sa písomnosť na pošte alebo na orgáne obce a adresát sa vhodným spôsobom vyzve, aby si písomnosť vyzdvihol. Písomnosť sa považuje za doručeníu dňom, keď bola súdu vrátená, i keď sa adresát o tom nedozvedel.

5. Vychádzajúc z toho, že pri doručovaní výpovede z nájmu bytu v zmysle § 710 ods. 3 OZ sa použije vyššie citované ustanovenie § 46 O.s.p. (čo znamená, že nejde o doručovanie do vlastných rúk), o to viac sa toto ustanovenie použije aj pri doručovaní výpovede z nájmu nebytového priestoru, ktorá vzhľadom na porovnanie významu nájmu bytu a nebytového priestoru požíva menšiu právnu ochranu.

6. Výpoveď z nájmu garáží dal subjekt k tomu oprávnený. Podľa § 680 ods. 2 OZ totiž v dôsledku zmeny vlastníctva kúpnu zmluvou V 3456/1996 sa žalobca ako výlučný vlastník nehnuteľnosti stal jej prenajímateľom. Aj pri závere o tom, že v skutočnosti bol podielovým spoluvlastníkom v podiele 11/20 v dôsledku súdneho rozhodnutia vo veci sp. zn. 9C/80/1997, nepochybne je väčšinovým spoluvlastníkom, a preto podľa majoritného princípu pri rozhodovaní o hospodárení so spoločnou vecou v zmysle § 139 ods. 2 OZ mohol výpoveď z nájmu podať. Napokon takto to uzavreli súdy aj v súdnych konaniach o vypratanie týchto garáží, ktoré boli vedené pod sp. zn. 14C 47/1997, 17C 266/2009.

7. Keďže aj po ukončení nájmu dňom 28.02.1997 (okrem žalovaného v 1. rade) všetci žalovaní aj naďalej sporné garáže užívali, vzniklo im bezdôvodné obohatenie vo forme plnenia bez právneho dôvodu, ktoré predstavuje primerané a obvyklé nájomné podľa trhových podmienok (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR 5Cdo 8/2009 alebo 4Cdo 52/2009). Bezdôvodné obohatenie vzniká totiž nielen v prípade, ak sa protiprávne rozmnoží majetok obohateného, ale aj vtedy, ak sa doterajší majetok nezmenšil, hoci by k tomu došlo, keby obohatený si plnil svoje povinnosti (R 25/86).

8. Základ nároku bol nepochybne preukázaný, problematické bolo ustáliť výšku primeraného a obvyklého nájomného za žalované obdobie. Ide pritom o odbornú otázku, za tým účelom súd ustanovil troch znalcov, ktorí použili rozdielnu metodiku. Súd sa v celom rozsahu stotožnil so znaleckým posudkom Ústavu súdneho inžinierstva, ktorý najobjektívnejšie skíbil zohľadnenie situácie na trhu s polohou a konkrétnym stavebným riešením predmetných garáží. Podľa tohto znaleckého posudku nájomné za žalované obdobie je 4 896,40 Eur, za podiel 11/20 je to suma 2 693,02 Eur a keďže žalobca žaloval menej (2 431,80 Eur), súd považoval za dôvodné jeho žalobe voči žalovaným v 2. až 5. rade vyhovieť. Súd prvej inštancie priznal z prisúdenej sumy aj úroky z omeškania, na ktoré má žalobca nárok podľa § 517 ods. 1,

2 OZ. Ďalej konštatoval, že na pojednávaní dňa 14.10.2015 právna zástupkyňa žalobcu žiadala priznať úroky z omeškania vo výške 9,5 % ročne odo dňa doručenia zmeny žaloby, ku ktorej došlo písomným podaním zo dňa 20.04.2009 a za predchádzajúce obdobie, keďže úroky z omeškania boli uplatnené vo výške 18 % ročne od 01.03.1998 zo sumy 202,65 Eur a z tej istej sumy od 01.03.1999 do zaplatenia a zo zvyšnej sumy vo výške 2.026,50 Eur vo výške 9,5 % ročne od 06.04.2009 do zaplatenia (č. I. 77), v prevyšujúcej časti zobrala žalobu späť. Súd preto konanie v tejto časti s poukazom na § 96 ods. 1, 2 O. s. p. zastavil. Spomínaná zmenená žaloba bola doručená žalovanej v 2. rade dňa 23.04.2009, žalovanému v 3. rade dňa 24.04.2009, žalovanej v 4. rade dňa 23.04.2009 a žalovanému v 5. rade dňa 24.04.2009. Súd preto od nasledujúceho dňa po jej doručení priznal žalovaným aj úroky z omeškania. K uvedenému dňu ich výška predstavovala 9,25 % ročne, a preto v prevyšujúcej časti, keďže žalobca žiadal priznať úroky z omeškania 9,5 % ročne, súd žalobu zamietol.

9. Výrok o náhrade trov štátu odôvodnil súd prvej inštancie tak, že predstavujú sumu 280,47 Eur, ktorá bola použitá na výplatu znalečného O.. P.. S poukazom na § 148 ods. 1 O. s. p. súd zaviazal neúspešných žalovaných v 2. až 5. rade na náhradu týchto trov rovným dielom.

10. Výrok o zastavení konania voči žalovanému v 1. rade, ktorý s tým súhlasil, súd prvej inštancie odôvodnil ust. § 96 ods. 1, 2 O. s. p. účinného do 30.06.2016. Vzhľadom na to, že tento žalovaný si nárok na náhradu trov konania neuplatnil, súd prvej inštancie rozhodol aj o náhrade trov konania vedeného medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade tak, že im náhradu trov nepriznal. Napokon súd prvej inštancie konštatoval, že vzhľadom na zložitost' výpočtu náhrady trov konania žalobcu z dôvodu väčšieho počtu účastníkov, súd s poukazom na § 151 ods. 3 O. s. p. rozhodne o náhrade trov konania do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

11. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalovaný v 3.rade. Uviedol, že nechápe rozsudok v bodoch, kde sa hovorí o bezdôvodnom obohatení. Výška požadovanej sumy nie je adekvátna ku skutočnostiam, ktoré v tomto období zákony určovali. Následne po výzve súdu, aby v lehote 10 dní doplnil svoje odvolanie žalovaný v 3.rade uviedol, že žiada, aby odvolací súd rozsudok vo výroku o jeho povinnosti zaplatiť 2.431,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zrušil a vrátil na nové konanie a rozhodnutie súdu prvej inštancie. Vzhľadom k tomu, že súdny spor v tejto právnej veci trvá pomerne dlho a z rodinných dôvodov sa nemohol všetkých pojednávaní zúčastniť, lebo sa často a dlhodobo nachádzal v Nemecku u dcéry, nemal možnosť byť priamym účastníkom všetkých súdnych konaní, prípadne k nim sa vyjadriť. Je zrejmé, že už pri samotnom predaji garáží terajšiemu vlastníkovi zo strany Mesta Prešov došlo k porušeniu zákona o predaji, kde nájomcom bolo upreté právo na odkúpenie garáží. Samotný znalecký posudok č. 6/2011 je nedôveryhodný pri výpočtoch výšky nájmu za garáže. V roku 1996 výška nájmného podľa vtedy platnej vyhlášky Mestského úradu Prešov bola 300,- Sk za m². Znalec použil inú vyššiu cenu, kde sa žalovaný v 3.rade pýtal, že podľa akej vyhlášky. Zároveň konštatoval, že verí v spravodlivosť súdnictva.

12. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie i pôvodná žalovaná v 4.rade a to proti výroku, ktorým ju súd zaviazal zaplatiť žalobcovi 2.431,80 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9,25 % ročne od 24.04.2009 do zaplatenia, ako aj štátu trovy konania vo výške 70,11 Eur, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Uviedla, že po doručení výpovede garáž s nebohým manželom neužívali. V marci by sa mala dožiť 88 rokov. Je starobnou dôchodkyňou a ležiacou imobilnou pacientkou. Jej staroba a choroba na nej zanechali následky. Sú obdobia kedy stráca pamäť. Na pojednávania sa nemohla dostavovať, nakoľko komunikuje aj so svojim právnym zástupcom prostredníctvom svojej opatrovateľky. Ani sa presne nepamätá dokedy s manželom vlastnili auto ani dokedy parkovali v garáži. Iste vie, že po doručení výpovede jej nebohý manžel už od začiatku roku 1997 v garáži neparkoval, aspoň tak jej vravel. Vzhľadom k veku a k sporom ohľadom garáží parkoval pri ich bloku. Ona vozidlom nechodila a tak o garážovaní vozidla vie iba z jeho rozprávania. Dôkazné bremeno je na žalobcovi, on musí preukázať, že vozidlom sa parkovalo aj po januári 1997. Žalované je obdobie od 01.03.1997 do 28.02.2009. Manžel jej zomrel v roku 2004 a vozidlo, ako už uviedla nebolo garážované od roku 1997. Nepamätá sa ani dokedy vozidlo vôbec vlastnili. V napadnutom rozsudku nie je ani jedna zmienka o tom, že bol produkovaný nejaký dôkaz, ktorým by sa preukázalo garážovanie niekdajšieho motorového vozidla v garáži, resp. na parkovacom mieste v garáži žalobcu. Obáva sa, že to je len domnienka žalobcu i súdu. V tejto časti považuje napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný. Ak žalobca tvrdí, že mu vzniklo bezdôvodné obohatenie, musí zároveň uviesť podrobne za čo malo u nej bezdôvodné obohatenie

vzniknúť a preukázať jeho rozsah a spôsob vzniku. Navrhla rozsudok zrušiť a žalobu voči nej v celom rozsahu zamietnuť. Uplatnila si aj náhradu trov konania, ktorých výšku špecifikuje v zákonnej lehote.

13. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal včas odvolanie aj žalovaný v 5.rade a to vo výroku, ktorým bol zaviazaný k povinnosti zaplatiť žalobcovi 2.431,80 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo zaplatenia a to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Navrhol žalobu v tejto časti zmeniť a vo vzťahu k nemu zamietnuť alebo alternatívne rozsudok v tejto časti zrušiť a vec vrátiť na nové konanie a rozhodnutie prvoinštančnému súdu. Namietal, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov sp.zn. 9C/80/97 vôbec nebol účastníkom konania. Dokonca v spomínanom konaní ani nebol vypočutý, ani sa nemohol vyjadriť k veci pre svoju dlhodobú neprítomnosť v USA. Navrhol pripojiť súdny spis sp.zn. 9C/80/97 Okresného súdu Prešov. Preto v čase, keď sa malo podpísať plnomocenstvo na právne zastúpenie jeho osoby advokátom JUDr. Ladislavom Lukáčom nebol prítomný v Slovenskej republike, ak i podpis uvedený na plnomocenstve vystavenom spoločnou Advokátskou kanceláriou JUDr. Ladislav Lukáč, advokát dňa 25.02.1997 nie je vlastnoručným podpisom žalovaného v 5.rade. Tento niekto sa snažil napodobniť. Toto je evidentné i porovnaním s originálnym podpisom žalovaného v 5.rade, ktorý uviedol na plnomocenstve pre advokáta JUDr. Konštantína Vaľa dňa 24.04.2009. Medzi nedostatky podmienok konania zákon vymenúva i nedostatok zastúpenia účastníka konania. Túto vadu súd mal možnosť riešiť odstráneným postupom podľa § 104 ods.2 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.06.2016. Preto žalovaný v 5.rade nemá vedomosť s kým a kedy protokolárne a písomne bola vyprataná jeho garáž a pre túto absenciu ani nie je možné vymedziť rozsah výšky nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný v 5.rade túto garáž nevyužíva viac desaťročí, keďže sa nachádza v USA. Podľa žalovaného v 5.rade napadnutý rozsudok hrubo odporuje § 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.06.2016, z ktorého citoval a zároveň citoval aj z komentára k tomuto ustanoveniu.

14. Žalovaný zároveň doplnil svoje odvolanie, pričom z doplnenia odvolania vyplýva, že žalovaný v 5.rade ani nechápe prečo je v tomto konaní žalovaný, keď dlhé desaťročia nevyužíval žalobcom uvádzaný garážový priestor a z toho dôvodu ani nemal možnosť získať na úkor žalobcu od 01.03.1997 do 28.02.2009 bezdôvodné obohatenie. Pokiaľ by súd namietal to, že právny zástupca žalovaného v 5.rade v tomto konaní pôvodne tvrdil, že i žalovaný v 5.rade mal záujem o odkúpenie garáže, tak toto tvrdenie právny zástupca anuluje, lebo vychádzal z nesprávnych informácií, ktoré solidárne tvrdili žalovaní v 2., 3. a 4. rade. Stojí za zváženie, aj keď to nemá procesnoprávny význam prečo žalobca nakoniec svoju žalobu voči žalovanému v 1.rade zobral späť, keď pôvodne i od neho požadoval zaplatenie bezdôvodného obohatenia. Podľa žalovaného v 5.rade v súlade s princípmi spravodlivosti a zákonnosti, ako aj v súlade s hmotnoprávnymi ustanoveniami Občianskeho zákonníka, celá žaloba voči nemu je nulitná a právne neudržateľná. Z doplnenia odvolania vyplýva, že žalovaný v 5.rade žiada súd, aby mu priznal oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, lebo už viac ako 40 rokov žije a býva v USA na neznámom mieste, je nezamestnaný a súčasnosti pre svoju sociálnu situáciu ani nie je držiteľom telekomunikačného zariadenia (mobilu) tak, aby by sa bolo možné s ním obratom spojiť.

15. K odvolaniu žalovaného v 3., 4. a 5. rade sa vyjadril žalobca. Čo do odvolania žalovaného v 3.rade uviedol, že nesúhlasil s tvrdením žalovaného v 3.rade, že súdom priznané bezdôvodné obohatenie z dôvodu neoprávneného užívania garáže č. 14, na Volgogradskej ulici č. 8, Prešov je neprimerane vysoké. Otázka vyčíslenia výšky primeraného a obvyklého nájomného za žalované obdobie je otázkou odbornou. Preto súd na jej zodpovedanie stanovil znalca a to O. P., O. C. a následne Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity. V danom prípade súd prvej inštancie pri určení výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal práve zo záverov znaleckého posudku č. 188/2014 vypracovaného Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity, ktoré považoval v danom prípade za najobjektívnejšie, pričom toto svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. K námietke žalovaného, v zmysle ktorej tento považuje znalecký posudok č. 6/2011 znalca O. E. C. za nedôveryhodný, žalobca uviedol, že nakoľko sa závermi uvedenými v predmetnom znaleckom posudku nesúhlasil nielen žalovaný v 3.rade, ale aj ďalší žalovaní a v neposlednom rade aj sám žalobca, bol súdom do predmetného konania pribratý Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity za účelom vypracovania nového znaleckého posudku, kde súd pri rozhodovaní o výške bezdôvodného obohatenia, tak ako už žalobca uviedol vyššie, vychádzal práve z jeho záverov a nie zo záverov znaleckého posudku č. 6/2011 znalca O. E. C.É., s ktorými väčšina účastníkov konania nesúhlasila. Vzhľadom na uvedené považuje žalobca odvolanie žalovaného v 3.rade za nedôvodné. Vo vzťahu k nemu navrhuje rozsudok v celom rozsahu potvrdiť. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania.

16. K odvolaniu pôvodnej žalovanej v 4.rade žalobca uviedol, že súd prvej inštancie v rámci výkonu dokazovania okrem iného oboznámil aj spisový materiál vo veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 17C/266/2009, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal. Žalobou podanou na Okresný súd Prešov dňa 26.03.1997 sa pán D. R. ako žalobca domáhal okrem iného určenia, že pán I. D. ako žalovaný v 1.rade je povinný vypratať nehnuteľnosť na ul. R. X, H., garážový box, t.j. ten garážový box za neoprávnené užívanie ktorého sa žalobca v tomto súdnom konaní voči pôvodnej žalovanej v 4.rade domáha vydania bezdôvodného obohatenia. Predmetné konanie bolo na Okresnom súde Prešov vedené pod sp.zn. 17C/111/1997. Dňa 20.04.2004 žalovaný v 1.rade pán I. D. zomrel a na jeho miesto v konaní nastúpila jeho dedička a to manželka E. D., rod. A., nar. XX.XX. XXXX, teda pôvodná žalovaná v 4.rade. Uznesením č.k. 17C/111/1997-133 zo dňa 28.10.2009 Okresný súd Prešov vylúčil konanie voči žalovanej v 1.rade E. D. na samostatné konanie pod sp.zn. 17C/266/2009. Zo spisového materiálu súdneho konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 17C/266/2009 jednoznačne vyplýva, že pán I. D. ako jeho právna nástupkyňa pani E. D., ktorá bola pôvodnou žalovanou v 4. rade, bez právneho dôvodu užívali nehnuteľnosť patriacu žalobcovi na ul. R. X, H., garážový box v čase od roku 1997 do roku 2009 a odmietli túto nehnuteľnosť dobrovoľne vypratať a odovzdať od nej kľúče. K zmene situácie došlo až dňa 18.02.2010, kedy pani D. dobrovoľne vypratala parkovací box a odovzdala od neho kľúče pánovi R. v nadväznosti na čo pán R. ako žalobca v konaní zrejme zobral žalobu späť. Ďalej vyjadrenie žalobcu vo vzťahu k odvolaniu žalovanej v 4.rade obsahovo je zhodné s vyjadrením vo vzťahu k žalovanému v 5.rade, teda zrejme došlo k chybe v písaní.

17. Vo vzťahu k žalovanému v 5.rade žalobca uviedol, že žalobou podanou na Okresnom súde Prešov dňa 26.03.1997 sa pán D. R. ako žalobca domáhal okrem iného určenia, že pán O. D.Á. Q. ako žalovaný v 2.rade je povinný vypratať nehnuteľnosť na ul. R. Č. X, H.Š., garážový box, t.j. ten garážový box, za neoprávnené užívanie ktorého sa žalobca v tomto súdnom konaní voči žalovanému v 5.rade domáha vydania bezdôvodného obohatenia. Predmetné konanie bolo na Okresnom súde Prešov vedené pod sp.zn. 14C/47/1997. Zo spisového materiálu súdneho konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 14C/47/1997 jednoznačne vyplýva, že pán O. D. Q., ktorý je žalovaným v 5.rade v tomto súdnom konaní bez právneho dôvodu užíval nehnuteľnosť patriacu žalobcovi v čase od roku 1997 do roku 2009 a odmietal túto nehnuteľnosť dobrovoľne vypratať a odovzdať od nej kľúče. O povinnosti O. D. Q. vypratať nehnuteľnosť patriacu žalobcovi rozhodol Okresný súd Prešov rozsudkom č.k. 14C/47/1997-284 zo dňa 25.09.2009, ktorý následne potvrdil svojim rozhodnutím aj Krajský súd v Prešove. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že súd mal za preukázané, že žalovaný v dobe od 01.03.1997 do 28.02.2009 neoprávnené užíval nehnuteľnosť žalobcu, odmietal túto nehnuteľnosť vypratať a odovzdať od nej žalobcovi kľúče. V danom prípade neobstojí tvrdenie žalovaného v 5.rade, v zmysle ktorého sa mal v období rokov 1997 - 2009 zdržiavať mimo územia Slovenskej republiky a predmetnú nehnuteľnosť nevyužívať. Žalovaný bol v konaní vedenom pod sp.zn. 14C/47/1997, teda v konaní o vypratanie nehnuteľnosti zastúpený právnym zástupcom, ktorý bol oprávnený na konanie v mene žalovaného. Pokiaľ by žalovaný nehnuteľnosť skutočne nevyužíval, nič mu nebránilo v tom, aby túto nehnuteľnosť vypratáť a odovzdal žalobcovi, napríklad aj prostredníctvom svojho právneho zástupcu. K takémuto konaniu však zo strany žalovaného v 5.rade v čase od 01.03.1997 do 28.02.2009, t.j. v období, za ktoré si žalobca uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené užívanie predmetnej garáže nedošlo. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uvádza aké dokazovanie vykonal. V priebehu konania, v rámci výkonu dokazovania okrem iného oboznámil aj spis Okresného súdu Prešov sp.zn. 14C/47/1997 a s týmto konaním súvisiaci spisový materiál, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie jednoznačne na strane 7 vyplýva, že základ nároku žalobcu bol v konaní nepochybne preukázaný. Zároveň má žalobca za to, že odvolanie žalovaného v 5.rade nespĺňa základné zákonom požadované náležitosti. Navrhol, aby odvolací súd vo vzťahu k žalovanému v 5.rade rozsudok potvrdil. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania.

18. Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného v 3.rade bolo doručené žalovanému v 3.rade s tým, že má možnosť sa k nemu vyjadriť, zároveň na vedomie žalovaným v 1., 2., 4. a 5.rade. Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovanej v 4.rade bolo doručené žalovanej v 4.rade s možnosťou sa vyjadriť v lehote 10 dní od doručenia, zároveň na vedomie žalovaným v 1., 2., 3. a 5. rade a vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného v 5.rade bolo doručené žalovanému v 5.rade s možnosťou sa vyjadriť k nemu najneskôr v lehote 10 dní a na vedomie žalovanému v 1., 2., 3. 4.rade (č.l. 393 spisu).

19. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie uznesením č.k. 11C/261/2009-404 zo dňa 25.07.2017 priznal žalovanej v 4.rade oslobodenie od súdnych poplatkov a žalovanému v 5.rade uznesením č.k. 11C/261/2009-402 zo dňa 25.07.2017 oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal. Obe uznesenia nadobudli právoplatnosť.

20. Odvolací súd najskôr musí konštatovať, že pokiaľ súd prvej inštancie (okresný súd) správne rozhodoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (zák. č. 99/1963 Z. z. v znení zmien a doplnkov účinného do 30. 06. 2016), tak odvolací súd musel postupovať a vec posudzovať už podľa nového civilného procesného kódexu, a to zákona č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), ktorý nadobudol účinnosť dňom 01. 07. 2016, pričom aplikoval ustanovenia § 470 ods. 1 C.s.p. s tým, že účinky procesných úkonov súdu prvej inštancie (okresného súdu) ostali zachované (§ 470 ods. 2 C.s.p.).

21. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolania boli podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenými osobami (§ 359 C.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 357 C.sp.), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 06.12.2018 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných v 3. a 5.rade nie je dôvodné a vo vzťahu ku všetkým výrokom týkajúcim sa pôvodne žalovanej v 4.rade je namieste rozsudok zrušiť.

22. Súd prvej inštancie v predmetnej veci vo vzťahu k žalovaným v 3. a 5.rade v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a vo vzťahu k odvolacím námietkam dopĺňa nasledovné.

23. Z obsahu spisu vyplýva, že pôvodne žalovanými boli aj iné osoby, zároveň rozsudok č.k. 11C/261/2009-324 zo dňa 14.10.2015 bol vydaný aj vo vzťahu k žalovanému v 1.rade D. Q., ktorý po právoplatnosti rozsudku vo vzťahu k nemu zomrel, i vo vzťahu k žalovanej v 2.rade E. Š., ktorá však odvolanie vo veci nepodala. V priebehu odvolacieho konania zomrela E. D.Z., rodená A., nar. XX.XX.XXXX, bytom H., E. J. XXXX/XX a to dňa XX.XX.XXXX. Uznesením č.k. 35D/1218/2017-26 zo dňa 26.03.2018 Okresný súd Prešov prostredníctvom notára JUDr. Ivany Čuchtovej, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 26.03.2018 určil 1.všeobecnú hodnotu majetku poručiťky 2.091,49 Eur, 2.výšku dlhov: 0,- Eur, 3.čistú hodnotu dedičstva 2.091,49 Eur. Zároveň potvrdil, že majetok po poručiťke nadobúda vnuk poručiťky C..E.. P. P., nar. XX.XX.XXXX. Pôvodne žalovaná v 4.rade bola zaviazaná k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu vyššiu ako je hodnota nadobudnutého dedičstva terajším žalovaným v 4.rade, teda 2.431,80 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 9,25 % ročne od 24.04.2009 do zaplatenia. Zároveň bola zaviazaná zaplatiť aj trovy štátu vo výške 70,11 Eur, pričom o trovách konania vo vzťahu k nej má byť rozhodnuté do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

24. Podľa ust. § 470 ods.1 Občianskeho zákonníka, dedič zodpovedá do výšky ceny nadobudnutého dedičstva za primerané náklady spojené s pohrebom poručiťky a za poručiťkové dlhy, ktoré na neho prešli poručiťkovou smrťou.

25. K tomu odvolací súd poznamenáva, že v dedičskom práve platí zásada, že dedič zodpovedá za dlhy poručiťky len v rozsahu hodnoty zdedeného majetku. Keďže terajší žalovaný v 4.rade ako právny nástupca pôvodnej žalovanej zdedil sumu nižšiu ako je hodnota nadobudnutého dedičstva a zmyslom právnej úpravy je, aby sa dedením nedostal do horšej majetkovej situácie než akú mal pred dedením a aby bol chránený pred negatívnym dopadom dedenia, odvolací súd považoval za účelné vysloviť, že bude v konaní pokračovať s dedičom žalovanej v 4.rade E. D.Z., rod. A.j, zomrelej dňa XX.XX.XXXX C..E.. P., nar. XX.XX.XXXX podľa ust. § 63 ods.2 C.s.p. Žalovaná v 4.rade zomrela počas konania skôr ako sa konanie právoplatne skončilo. Preto odvolací súd posúdil podľa povahy sporu, keďže ide o majetkový spor, že možno pokračovať vo veci s dedičom pôvodnej žalovanej v 4.rade.

26. Právny nástupca žalovanej v 4.rade v zmysle ust. § 65 ods.1 C.s.p. prijíma stav konania ku dňu zániku procesnej subjektivity svojej právnej predchodkyne.

27. Preto odvolací súd zrušil rozsudok v ostatnej napadnutej časti, t.j. vo výroku o povinnosti pôvodnej žalovanej v 4.rade zaplatiť žalobcovi 2.431,80 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne od 24.04.2009 do zaplatenia, vo výroku o povinnosti tejto žalovanej zaplatiť štátu trovy vo výške 70,11 Eur, podľa ust. § 389 ods.1 písm.b/ C.s.p. s použitím článku 3 Základných princípov C.s.p., keď mal na mysli, aby nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces vo vzťahu k právnenému nástupcovi žalovanej v 4.rade.

28. Žalobca bol v minulosti zapísaný ako výlučný vlastník budovy súpisné č. XXXX, stojacej na parcele č. KN XXXX zapísanej na LV č. XXXX, kat. úz. H., a to na základe kúpnej zmluvy V XXXX/XX. V tejto budove sa nachádzajú garáže, ktoré boli v žalovanom období (od 01.03.1997 do 28.02.2009) užívané žalovanými, ktorí ich nadobudli v 70. až 80. rokoch pridelením od bývalého MsNV v Prešove.

29. V konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 9C 80/1997 sa riešila otázka platnosti kúpnej zmluvy V3456/96 na návrh niektorých užívateľov garáží, ktorí podali žalobu proti účastníkom spomínanej kúpnej zmluvy, t. j. žalobcovi, Mestu Prešov a správcovi konkurznej podstaty úpadcu Vukov Prešov. Z rozsudku vyplýva, že žalobca ako kupujúci dňa 22.10.1996 uzatvoril kúpnu zmluvu s Mestom Prešov a Vukovom, a. s. Prešov na prevod nehnuteľnosti, zapísanej na LV č. XXXX, budova súpisné č. XXXX I. príslušné parcely, pričom mesto bolo spoluvlastníkom v podiele 9/20 a obchodná spoločnosť v podiele 11/20. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 9C/80/1997 - 356 zo dňa 12.02.2007 žalobe o neplatnosť tejto kúpnej zmluvy vyhovel, pokiaľ išlo o prevod budovy súpisné č. XXXX, ale Krajský súd v Prešove v rozsudku č.k. 8Co 96/2007 - 400 zo dňa 07.01.2008 potvrdil rozsudok len v časti týkajúcej sa prevodu medzi Mestom Prešov a žalobcom, ale vyhovel žalobe len niektorých žalobcov ako nájomcov garáží, ktorí požiadali o ich odkúpenie. Z uvedeného rozsudku, ktorý sa nachádza v pripojenom spise sp. zn. 14C/47/1997 na č. I. 236 vyplýva aj výška podielov predávajúcich, teda 9/20 Mesto Prešov a Vukov Prešov, a. s. bolo vlastníkom podielu 11/20. V dôsledku tohto rozsudku teda podiel žalobcu k predmetnej budove činí, a aj v minulosti predstavoval len 11/20, keďže čiastočnú neplatnosť zmluvy súd posúdil pre rozpor so zákonom, čo spôsobilo jej absolútnu neplatnosť ex tunc. Žalobca ako väčšinový spoluvlastník budovy podával výpovede z nájmu garáží žalovaným listami zo dňa 15.11.1996. Žalovaný v 3. rade uviedol, že v decembri 1996 bol na návšteve dcéry v Nemecku, ale zároveň potvrdil aj to, že bol u nej na Vianoce a len 4 dni, teda odcestoval 20.12.1996. Z návratky doručky týkajúcej sa doručenia výpovede z nájmu na č. I. 101 bola výpoveď doručovaná žalovanému v 3.rade podstatne skôr a to dňa 19.11.1996 opakovaně a dňa 10.12.1996 bola neprevzatá zásielka vrátená žalobcovi. Z toho súd prvej inštancie usúdil, že v čase jej doručovania žalovaný nebol v zahraničí. Právny predchodca žalovanej v 4.rade I. D. výpoveď prevzal dňa 18.11.1996 a žalovaný v 5.rade výpoveď prevzal dňa 20.11.1996.

30. Čo do výšky bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaných v 3., 4. a 5.rade súd prvej inštancie vychádzal zo znaleckého posudku, ktorý vypracoval Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, ktorý taktiež považoval za najobjektívnejšiu porovnávaciu metódu s využitím aspoň troch porovnateľných objektov. Vychádzal zo zverejnených ponúk na nájom v prešovskom Večerníku a konkrétne ponuky aj špecifikoval. Použil tiež hodnotiace kritériá, a to atraktivitu polohy, konštrukčné vyhotovenie a dispozičné riešenie so zabezpečením stavby. Obvyklé nájomné za jednu garáž o výmere 18,5 m² ustálil za obdobie od 01.03.1997 do 28.02.2009 na 4 896,40 Eur. Ústav v posudku zdôraznil, že vzorec pre výpočet nájmu pozemku v prílohe č. 3 vyhlášky č. 492/2004 Z. z. nie je možné použiť pre výpočet nájmu stavby, ako to vykonal znalec O.. P. K námietkam žalovaného v 5. rade zdôraznil, že účel a spôsob využitia priestorov je zrejmý z rozhodnutí MsNV v Prešove, ktorým boli pridelované do užívania jednotlivé garáže. Dispozičné požiadavky garáží podľa STN 736058 pre minimálny rozmer 2,85 m boli splnené. ÚSI vyslovil záver o nie vhodných metódach použitých predchádzajúcimi znalcami, keďže vzorec použitý O.. P. možno použiť len pri nájme pozemkov a znalec C. nie vhodne vykonal prepočet podľa úrokovej miery Európskej centrálnej banky. Žalovaný v 3.rade s týmto znaleckým posudkom nesúhlasil, podľa jeho názoru malo by nájomné zodpovedať pôvodne dohodnutému nájomnému, ktoré predstavovalo sumu okolo 80,- Sk mesačne. Žiadne návrhy na doplnenie dokazovania však žalovaný v 3.rade nemal. Ostatní žalovaní sa k znaleckému posudku Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline nevyjadrili. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že tým žalovaným, ktorým bola doručená výpoveď z nájmu garáží v roku 1996 vzhľadom na to, že túto výpoveď nenapadli sa ukončil nájomný vzťah uplynutím výpovednej 3-mesačnej lehoty, t.j. 28.02.1997 a to i vo vzťahu k žalovanému v 3.rade, ktorý výpoveď neprevzal a to z dôvodu, že v čase doručenia výpovede z nájmu tento žalovaný nepreukázal, že by sa nezdržoval v mieste doručenia. Súd prvej inštancie poukázal na súdne konania o vypratanie garáží, ktoré boli vedené pod sp.zn. 14C/47/1997 a 17C/266/2009 na

Okresnom súde v Prešove. Možno súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že aj po ukončení nájmu dňom 28.02.1997 žalovaní v 3.a 5.rade sporné garáže užívali. Žalovaný v 3.rade namieta iba výšku bezdôvodného obohatenia, pričom žalovaný v 5.rade namieta, že garáž neužíval. Uvedené je však v rozpore s vykonaným dokazovaním súdu prvej inštancie, keď zo spisu Okresného súdu v Prešove pod sp.zn. 14C/47/1997 vyplýva, že bolo rozhodnuté o vypratání nehnuteľnosti vo vzťahu k žalovanému v 5.rade. Žalovaný v 5.rade do 28.02.2009 garáže nevypratával. V tejto veci podal žalobu na obnovu konania, kde už zastúpený terajším právnym zástupcom tvrdí, že garáž neužíva. Bolo to 29.04.2009. Preto možno súhlasiť s právnym názorom súdu prvej inštancie, že základ nároku bol nepochybne preukázaný, pričom problematické bolo ustáliť výšku primeraného a obvyklého nájomného za žalované obdobie. I odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie sa v celom rozsahu stotožnil so znaleckým posudkom Ústavu súdneho inžinierstva, ktorý skutočne najobjektívnejšie skíbil zohľadnenie situácie na trhu s polohou a konkrétnym stavebným riešením predmetných garáží. Podľa tohto znaleckého posudku nájomné za žalované obdobie predstavuje 4.896,40 Eur a podiel 11/20-in predstavuje sumu 2.693,02 Eur. Žalobca si uplatnil menej, teda 2.431,80 Eur. Preto bolo namieste žalobe voči žalovaným v 3. a 5.rade vyhovieť.

31. Správne súd prvej inštancie rozhodol i o úroku z omeškania i o náhrade trov štátu vo vzťahu k žalovaným v 3.a 5.rade.

32. Odvolacie námietky žalovaných v 3. a 5.rade sú iba zhrnutím ich právnej argumentácie predostretej v priebehu konania na súde prvej inštancie, pričom na tie súd prvej inštancie rozumným a primeraným spôsobom vo svojom rozhodnutí reagoval. Napriek tomu v priebehu odvolacieho konania žalovaní v 3.a 5.rade nepredostreli relevantný argument, teda argument majúci súvis s prejednávanou vecou, ktorý by bol súčasne takej povahy, že by mohol priniesť pre odvolateľov priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

33. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vo vzťahu k odvolateľom jednoznačne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Za daného stavu potom odôvodnenie napadnutého rozsudku rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, teda je preskúmateľné. Možno teda uzavrieť, že podľa právneho názoru odvolacieho súdu dal súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí odpoveď na podstatné argumenty žalovaných v 3.a 5.rade, pričom tak urobil v snahe garantovať stranám ich právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania žalovaných v 3.a 5.rade, teda súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s ich právnym názorom ešte neznamená, že došlo k porušeniu ich základného práva na spravodlivé súdne konanie. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie vo vzťahu k žalovaným v 3.a 5.rade postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi majúci na pamäti základné právo strán na súdnu ochranu a túto stranám poskytol v požadovanej kvalite.

34. Preto odvolací súd potvrdil rozsudok v napadnutej časti, t.j. vo výroku o povinnosti žalovaných v 3.a 5.rade zaplatiť žalobcovi každý z nich po 2.431,80 Eur s úrokom z omeškania vo výške 09,25 % ročne od 25.09.2009 do zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku o povinnosti žalovaných v 3.a 5.rade zaplatiť trovy štátu každý po 70,11 Eur na účet Okresného súdu Prešov podľa ust. § 387 ods.1,2 C.s.p. ako vecne správny.

35. Z dôvodu, že v rozhodovaní o trovách konania platia ust. § 262 C.s.p. a zároveň z dôvodu, že vo vzťahu k pôvodnej žalovanej v 4.rade bol rozsudok zrušený, odvolací súd zrušil rozsudok vo výroku, ktorým súd prvej inštancie vyslovil, že o náhrade trov konania ostatných účastníkov rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozsudku a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu 1.inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 396 ods.3 v spojení s ust. § 389 ods.1 písm.d/ C.s.p.).

36. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.